

Hemlandskänslan som färdades

Bråte; en spis, plantor och små luckor. Jag satt trängd mittemot en kvinna som inte pratade samma språk. Vi tittade på varandra lite då och då, log. Den gamla husbilen skakade, saker skramlade. Min gråhåriga morbror skrattade framme i förarsätet och tillsammans med min mor lät de som tonåringar.

Det var mitt i sommaren som jag överväldigades av urskog; djur jag inte sett sedan jag var liten, kakelugn och bröd vi inte bakade. Doften samlades i husbilen och åkte över havet, till mig. Solen sken och doften slöt sig omkring mig, fick mina celler att pirra. Kvinnan mitt emot mig sa fortfarande inget, det var första gången vi sågs och det gjorde inget.

När det gått ett år sedan de åkte hem passerade ett annat par på gatan. Hjärtat tog ett språng. Jag hann inte tänka förrän jag förts många mil därifrån. Till en värme inga ord kan beskriva, den värme bara ett hemspråk kan framkalla. Fastän jag inte förstår ett ord så har det mening. Det betyder något stort och härligt. Om jag förstod allt hade jag väl också tyckt hemlandet var trivialt. Fri från den historia jag söker, fri från resorna jag såg i mina föräldrars ögon när de lärde mig hur en saga berättas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eunice med Poeter.se id #18199 innehar upphovsrätten